

12. szám.
 Septemb. 17-én 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra jan.—jun. 3 frt., és 3 óra
 jan.—mart. 1 frt 50 kr. — Előfizethetni milder postahivatalnál és könyvárúsnál. —
 Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám

XV. kötet.

A PATTAGONIAI KIRÁLY.

Nagyon jámbor egy király volt
 Ő felsége a „Tűz-földön“
 Mely föld igen gazdag volna,
 Ha nem volna nagyon szegény.

Millió alattvalónak
 Ott parancsolt; — csak az egy baj,
 Hogy ezek az átkozottak
 Nem fogadták a parancsát.

Harczos nép volt, csupa bajnok
 Mind katona : — csak az a baj,
 Hogy elsőül utolsóig
 Az átkozott mint dezertált.

Szép jövedelme volt ottan,
 Adót vetett minden fejre;
 De azok az átkozottak
 Elfelejték azt fizetni.

Adott nekik rendes törvényt
 Behozta a Code Napoleont;
 De azok az átkozottak
 Nem jöttek meg, ha idézték.

Adott nekik fő iskolát,
 Szerzett könyveket és rektort;
 Az átkozottak megették —
 — Nem a könyvet, de a rektort.

Végre összehívta őket
 Assemblee natioalera.
 Sokan voltak, összevesztek
 S végre is öt kergették el.

Szegény pattagonjai fölség
 Csodaképen menekült meg,
 S azóta az átkozottak
 Tán republikát csináltak.

Pattogónja exkirálya
 Most Párizsban azt cselekszi,
 Hogy új státus kölcsönt szed fel,
 Váltóra Pattagonjának.

S most ezek az átkozottak,
 A párizsi prókátorok
 Beakarják öt csukatni,
 Mint hamis váltó csinálót.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Emlikezek ra, hogy mikor voltam diakgyerek, aztan következte satoros ünep; nagysagos papa, a ki volt lutheranus, parancsolta, hogy menyek lutheranus templomba, nagysagos mama, a ki volt kalvinista, parancsolta, hogy menyek kalvinista templomba, clarissime professor, a ki volt papista, parancsolta, hogy menyek papista templomba; is minthogy egyiket sem akartam megsírtenyi, — tehat mentem a promenadra lapdaznyi.

Most ipensigel megin így vagyok.

Teczik tunyi, in mindig loyalis hazafiak tarasagaba tartotam magamat. Ismeretesiget megkötötem barátomal Aurel, barátomal az Elek is barátomal, a Janosal; a kiket in mind praefereantissime szeretek nagyon. Tutam, hogy ezek csak jo utra engemet elvezetnek.

Had, a mint követek barátomat, Aurelt; eezer csak gyün barátom Elek, s kitaszitya barátomat Aurelt, Sürgönybül; — nem jól beszilte: filrevezetett publikumot.

No jól van, barátom Aurel eldült, követek barátom Eleket.

Had a mint megyek utana hüsigenesen, eezer csak gyün barátom Janos, hatba vag ütöt; —

Osztály és rangkülönbség.

- Kérem; én is költő vagyok!
- Micsoda művei vannak?
- Nagyon kapósak! és közkézen forognak.
- Tán divatlapokba ír?
- Sokkal népszerűbb piacsom van.
- Tán épen a ponyvairodalom?
- Még annál is népszerűbb. Én irom a verseket a mézeskalács szivekre, a miket a búcsúk alkalmával árulnak.
- Ezek hát igazán jó ízű és kellemes zamatú költemények.

— A nők azt kívánják férjeiktől, hogy szeressék is őket, és udvariasak is legyenek hozzájuk. Ez annyit, mint egy millió forintot kívánni, felváltva apró pénzre.

nem kel neki raja halgatnyi, publikumot vezet filre.

Had mar csak jól van. Barátom Elek, fekügyil ot, a hova elestil; in nem fekszek melijed; megyek barátom Janosal historico conservativ paradicsomba. Mar ü csak tugya az igazi utat, mert rigi pilota.

Ecce most meg barátom Aurel megind előkerül, s megtaszigalja barátomat Janost, mint a ki orszaghaborito, is oppositionalis gonosztevő.

Mar most in, kedves barátocskaim, igen szipen felszolitok nekteket, hogy declaraljatok magatokat: melyitek hat az igazi logalis firfiu, mert in nem azirt kötötem veletek baratsagot, hogy tik egymast kormány ellenes opositionalis vakmerő felforgatoknak bizonyitsatok, is mig engemet izs bajba keverjeteke vele.

Mar most nize csak kedves barátom uram ezt a perplexitast; — a harom közül az egyik mindenesetre nagyon szeretetremilto firfiu, csak azt nem tudja az ember a kölcsönös ismertitsek utan elhatároznyi, hogy melyik?

„Incidit in Turcam, qui vult vitare Aurelium.“

Alazatos szolgaja

Tallerossy von Zebulon.

A falusi doktor.

— De, doktor úr, meg se nézte azt a halottat, s még is ad róla bizonyitványt, hogy meg van halva.

— No már én csak tudom, hogy jól meg van halva, hisz én gyógyítottam!

Nagy jótékonyág.

Miféle ember volt az, a kivel beszéltél?

— Ez egy olyan derék férfi, a ki magától veszi el a legszükségesebbet s százaknak osztja ki, hogy boldoggá tegye őket vele.

— Hogy lehet az?

— Hát biz az novellairó, a ki elrabolja magátul az álmod, hogy másoknak szerezzen csendes álmod azzal, a mit ír.

A régi jó időkből.

Icem pricem.

Tűz bora és lángeszű férfairól világszerte híres B. megyében 1808 körül élt és uralkodék vala egy consiliárius, a ki főrangu származása, szellemi képessége és anyagi helyzete által rövid idő alatt magas polczra és népszerűsége emelkedett. Caládi nevét békén hagyva, legyen ő jelenleg : Verbó János.

A consiliárius okos, népszerű és gazdag ember volt ugyan, azonban valamint édes mindnyájunk, úgy az ő méltóságos fejéhez is csapott a sors nemes hibát, mely abból állott, hogy nagyon szeretett disputálni; a valót kimélet nélkül nyersen tálalá ki; s meggyőződéssel ellenkező véleményt ritkán kegyeskedett eltűrni.

Egyszer a többi közt a megyei közgyűlést megelőzőt magán tanácskozmányban valami törvényes kérdés felett zúgott a vita. A szószőnyegen forgó tárgyat jobbra balra zaklatták a jelenváltak, most a természetes észjárás, majd a jog szempontjából védve, verve, s támogatva, s e mind igen szép dolog volt, hanem Verbó consiliárius corpus jurisa, meggyőző előadása és pattogó élcei világánál a táblabírói nemzedék szónoklata úgy elhalványult, mint csillag a nap fényétől.

A disputa javában folyt, s az élénk vitatkozást az akkori szabad intézmények hangos lármája fűszerezé. A consiliárius nem tágitott véleménye mellett, rendületlenül harczolt, mint szikla a tenger hullámival. Övé is lön a győzelem, s a nagy majoritás, vár feladása után büszkén nyugodott az elvűség babérajain.

A társaság oszlófélben volt már, midőn egy előkelő családból származott szájas ifju érkezik és minden áron szólni akar a már lemorzsoltság tárgyhoz.

A jelenváltak zúgolódní kezdének, s rendre utasíták a fiatal atyafit, mert egy az, hogy a hosszas povedákat megelégették; s azt is jól tudták, hogy oly egyéniség áll velök szemközt, a ki jó restauráns cortes vezér ugyan, de annál rozszabb jurista, s ennél fogva csipkedni kezdék a szónoklati lázban kinlódó ifju nemes!

— Ne fecsegy icsém, elég volt már a szóféle.

— Nemesak elég, de sok is! hát az ebéd mit vétett?

— Jól mondod Zsiga brúder, jertünk falatozni. Az indítvány viszhangra talált. A gyűlés oszlófélen volt, sőt többen már ki is takaródtak az ajtón, azonban Lólesi Bandi (így nevezték a fiatait) se látva, se hallva a rá mért indignátiót, rettentő hegyes hangon elhadarta mondkáját.

— Hagyd el Bandi icsém .. hisz ennek a beszédnek se füle, se farka!

— Szégyeld magad urfi, hát nem veszed észre, hogy az itteni egész világ nevet és szánakozik rajtad?

A társaság eloszlott. Többnyire a szomszéd vendéglőhöz tartának. Oda érve, ki egy, ki másféle szótárból korholá s hurrogatta Lólesi Bandit. Verbó consiliárius sem akart hátra maradni, és megszokott nyers modorában, fennhangon azt mondja, hogy „rég tudtam azt Bandi icsém, hogy nagy számár vagy, ma pedig a számár titulust magad authenticáltad.“ E találó élezcúlánkot kaczagva fogadá a vendéglői közönség. Bandi haragra lobbant. Szemei villámot szórtak, . . s a kitörés már már utban volt. Azonban a máskor vakmerő fiatal ez alkalomnál a megye tekintélyes férfja, illetőleg rokona iránti figyelemből, elnyelte a keserű lapdacsoit.

Az ebéd kedélyes áldomások és szikrázó élcezek, s adomák közt késő este végződött. Verbó consiliárius a nemzet és alkotmányos élet javára köszönté poharát; a közjóért élőhaló tanácsnokért pedig általános „éljen“ visszhangzott.

A terembbéli távozáskor Verbóhoz simul Lólesi Bandi, s kérdezi tőle, hogy : bátya! ismeré-e azt a diák mondatot : vicem pro vice.

„Hagyd el icsém a többit. Nem neked való esemege a tudomány. Mond inkább úgy, hogy „iczem priczem.“ E való neked.

A társaság hahotázott; Bandi elpirult.

E fulánkos szójátékkal spékelt lakoma utáni évben Verbó consiliárius jószág ügyei rendezése végett túl a dunai birtokára volt utazandó.

Félig meddig idegen földre utazván, büszkesége is azt igénylé, hogy rangjához illő fényes szekerzetet használjon. Ugy is volt. Sötét barna hintó előtt négy arany pej csikó prüszögött. Virágczirádás sallang sujtások röpkednek azokról jobbra-balra. Inas, kocsis arany paszomántos magyarkát visel. A hátulsó bak piros posztóval szegélyezett medvebőrrel van betakarva.

Őszelő egyik kellemes estéje volt, midőn a Bakony-szélre érkeztek.

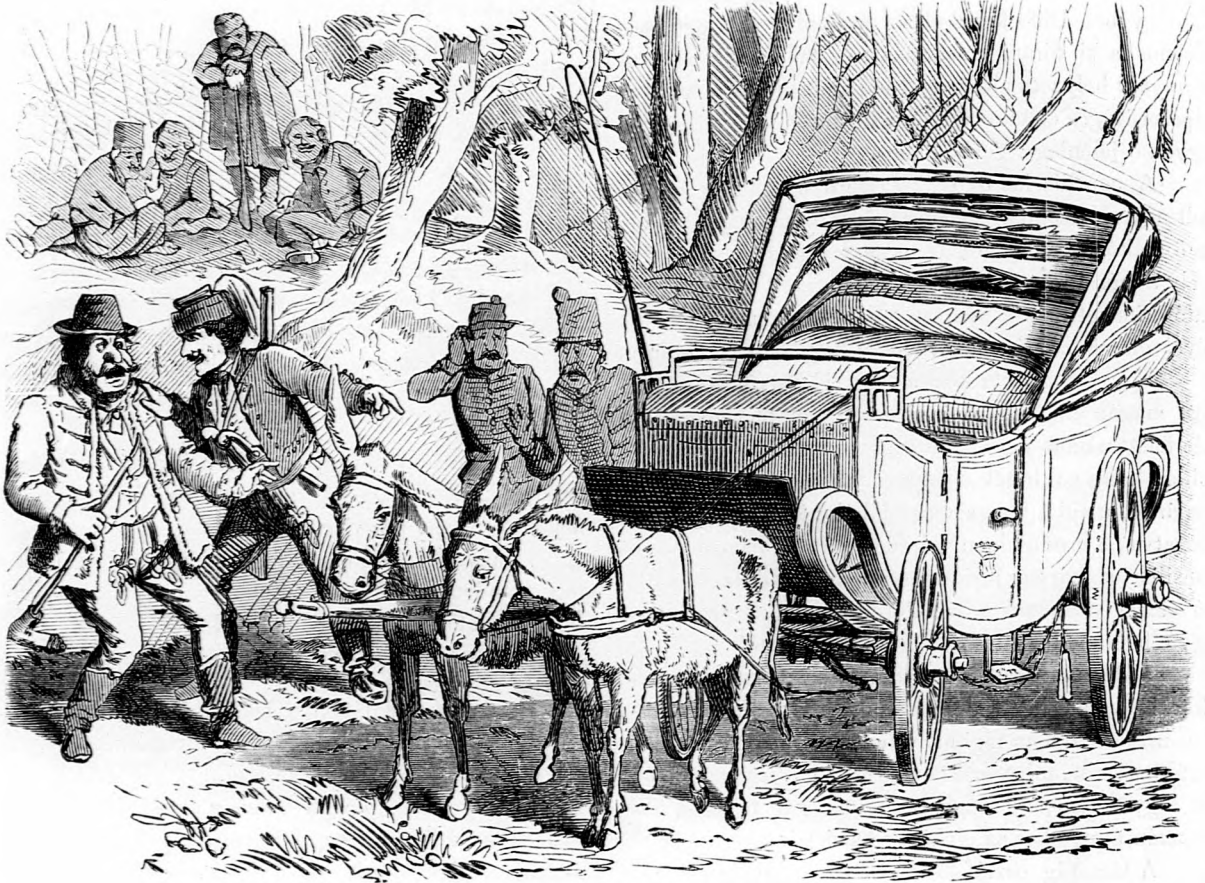
Verbó mint a féle délibábos rónákhoz szokott alföldi : megdöbbenve tekinté az előttük sötétlő roppant rengeteget. Inas és kocsis közelebb húzódtak egymáshoz, mintha félnének valamitől. Az éj beállott. Sötét lön. A vidéket egyikőjük sem ismeré. Eltévedtek.

Hosszas botorkálás után elvégre olykor elhaló, majd ismét föllobbanó világ tárul eléjük, s a felé tartottak.

Kies völgyecske ölében pattogó tűzrakat öblöngeti piros nyelvét a magasba. A lángok körül néhány gyanus arcú egyéniség heverész. Mellettök rézpikkelyes nyelvű balták villognak. Ittott puska és pisztoly is látható.

A kocsi által okozott tompa csörrenést, guggon ülve és kémlő szemekkel fogadák a rengeteg fiait.

Icem pricem.

— Jó estét atyafiak! — szóla Verbó, engedelmességet követelő aristokratikus hangon.

— Fogadj isten; válaszoltak nyugodtan az illetők.

— E tájat nem ismerjük. Eltévedtünk. Kérem keneteket, mutassák meg az országutat.

Verbó szavaira leginkább egy kerek arcu zömök ifju figyelt. Látszott rajta, hogy e szóhordozást aligha nem ismeri, és pedig gazdástul együtt.

— Dejsz' ily pokoli sötétben az ördög sem ismeri meg az ország utat. Tanácslok az urnak egyet. Soh' se kóboroljon cél nélkül. Maradjon nálunk az éjre. Szívesen látjuk. Megoszszuk egymással a mink akad. . . ugy-e fiúk?

Mi volt mit tenni, Verbó kifogatott.

Néhány percz mulva malacz tokány sustorékolt a szolgafán billegő bográcsban. Badacsony arany bora csillogott a kancsókban; s a fáradt paripák is jóízűn roptatták az abrak honoráriumot.

Egyszerű, de izletes vacsora után, szives ellátással fűszerezett kancsók mellett, isten szabad ege alatt, illatos széna ágyon világos viradtig álmodta Verbó consiliárius az álmok legszebbikét.

A rideg való azonban nem felelt meg a költői álomnak, mert reggeli indulás idején négy darab pompás erdélyi tátosa helyett, egy pár idétlen csacsit látott hintója előtt szomorgani.

Verbó consiliárius szemeit dörzsölgetve kérdi az előtte álló zömök ifjutól, „hogy e hát miféle alkalmatlan tréfa“?

„Hát e biz abból áll, hogy ez előtt egy évvel kaptam bátyámtól kölcsön egy szamarat, most fizetem vissza, még pedig kamatostul.

Iczem pricem.“

Ezen egyéniség nem más volt, mint azon elkésett diktiós Lólesi András, a ki Angyal Bandi név alatt a Bakonyban is osztogatott haramia praectiókat.

Az ördög-maskarák.

Ez is a régi jó időkből való.

Szerdahelyi József, Kálmánunk boldogult édes atyja, nagy mester volt a jó tréfák szerzésében.

Egyszer országos hirre kapott egyik Kassán elkövetett tréfája, mely méltó, hogy megóvjuk a feledékenység örvényétől.

Még a pesti nemzeti színház megalapíttatása előtt néhány évvel, mint a színházi közönség kedvence, Kassán tölté a telet Szerdahelyi Jóska, s farsangban, midőn a bálozások javában folytak, arra a gondolatra jött, hogy nem ártana, a redout-bálban egy kis zajt csapni, valami felöltő álarczos megjelenéssel.

Eszméjét közölte két színész barátjával, akiknek szintén nagyon megtetszett az eszme, s abban állapodtak meg, hogy egymáshoz tökéletesen hasonló ördögöknek fognak felöltözni.

Az okos gondolat ki volt tehát főzve, az ördög börrök is ott lógtak a színház ruhatárában; de kocsit hol vesznek, amely a redouthoz elvigye? Ez egy kis bökkenő volt; hanem *Szerdahelyi* ezen is segített.

Közölte tervét egy előkelő patrónussal, aki azonnal felajánlotta üveges kocsiját, hogy majd elküldi az ördög urakat rajta a redoutba.

A kocsis pontosan elő állott ahová parancsolták neki, s ugyan csóválta a fejét, mikor a parádés hintájába három ördög besurrant, s úgy hajtott, mintha lovaiba bujtak volna a fekete pasazsirok.

A kurta uton az agyafűrt Szerdahelyi azt gondolta, hogy jó volna ezt a kocsist kissé megrézfálni, s két társa tüstént kész volt a következő tréfára:

Amint a kocsi megállott, a kiszállott ördögök a másik oldalon ismét bemásztak suttymban a hintóba, amiből az lett, hogy a kocsis hajmeredve látta, hogy nem három ördög száll ki, amennyit felszedett, hanem hat, hét, nyolcz, és nem is akarnak elfogyni. Közéjük csapkodott tehát pejkóinak, és vágatott hazafelé; rémülését még növelvén az, hogy a benn rekedt ördög dörömbölt s ordított, hogy ne vigye őt vissza.

Haza érkezvén Gyurka kocsis, meaten felmondta a szolgálatot, — hogy ő nem szegődött ördögök fuvarosának.

Hányféle mesterembernek kell lenni mai nap egy politikai lapszerkesztőnek.

Először is nagy **színésznek** kell neki lenni, a ki nemcsak beszédével, hanem arczjátékával is tud magyarázni — t. i. a *fehér sorokban*.

Másodszor kitűnő **uszómesternek**, a ki a *folyam ellenében* is tud úszni.

Harmadszor nagy **muzsikusnak**, a ki egy tárgyról százféle *variatiót* tud hegedülni.

Negyedszer **esztorgályosnak**, a ki a mások szegletes kifejezéseit gömbölyűkre kerekíti.

Ötödször jó **szabónak**, a ki gondolatainak olyan ruhát tud szabni, hogy a közönség a formák plastikai szépségeit kivehesse, a censura pedig semmi botrányt ne lásson bennük.

Hatodszor remek **postakocsisnak**, a ki a veszedelmes gödrös uton úgy tudjon hajtani, hogy a szemközt jövőkkel össze ne akadjon, a hátul jövőket maga elé kapni ne engedje, s a szekerét bele ne fordítsa az árokba.

Hetedszer nagy **doktornak**, a ki a közvélemény *üterét* tapogatja s a diplomatiának praescribálgat.

Nyolczadszor okos **patikáriusnak**, a ki a *keserű labdacso*kat meg tudja czukrozni; hogy a közönség bevegye.

Kilenczedszer ügyes **vívó mesternek**, ki az ellene intézett vágásokat hirtelen parirozni és visszaadni tudja.

Tizedszer nagy **csillagásznak**, a ki az *europai constellatiókat* folytonos változásaikban örökös figyelemmel kíséri.

Tizenegyedszer nagy **mnemotechnikusnak**, a ki arra, a mit tavaly elmondott, mind emlékezik, nehogy azidén ellenkezőt állítson.

Tizenkettedszer nagy **radásznak**, a ki száz mérföldnyi távolbul is le tud lőni egy ujdonságot, s soha se lő „*kacsát*“ meg „*bakot*.“

Tizenharmadszor nagy **szakácsnak**, a ki minden ételnek tud valami *szósz*t (olvasd Sauce) készíteni.

Tizennegyedszer tudós **kertésznek**, a ki ért a *nyeséshez*; s meg tudja válogatni a virágot a gyomtól.

Tizenötödször jó **kereskedőnek**, a ki portékáját jól tudja árulni.

Tizenhatodszor nagy **festőnek**, a ki szép szint tud adni a kellemetlen tényeknek.

Tizenhetedszer ügyes **kocsmárosnak**, a ki a vendégek kívánsága szerint hol *vöröset*, hol *fehéret* szolgáltat, hol a 47-ikből, hol a 48-ikből, — mind ugyanegy hordóbul.

Tizennyolczadszor jó **hadvezérnek**, a ki érti a *fordulatokat*, s ügyesen tud avancirozni és retirálni.

Tizenkilenczedszer erős **aeconomusnak**, a ki mindennap *vettet* és *nyomtattat*, a nélkül, hogy valamikor *aratna*.

És huszadszor szerencsés **halásznak**, a ki tud előfizetőket fogni.

A ki mindezekből nem tette le az exament, mikor szerkesztővé lett, azt majd megtanítják drága iskolapénzért mindezekre.

Az én kedves Náncsim.

Az én kedves Náncsi lányom
Hál' Isten'! már bálba jár.
Na, de lehet, mert bár kicsi —
Mégis van husz éves már.
Jön majd a sok zakkos-frakkos gavallér,
S nekem csókol kezét bájos lányoméért!
Ó, mi boldog! hogy elértem ezt a kort,
A sok urfi örömében kezén hord.

Az én kedves Náncsi lányom
Olyan — olyan nagyon szép!

Kimondani alig lehet, —
Ugy reám hasonlít ép.
Az a szappan-lé-hab termet, az a szem,
Az a narancsszín haj, jól emlékezem,
Én is voltam olyan szép mint mostan ő,
S most is, csak ne volna ez a pár redő.

Az én kedves Náncsi lányom
Soká megtartja színét;
Arczom taintje sem változott,
Bár nem raktam rá izét....

Hogy is híjják? Eau de Paris, Calli – Crème,
Rozmaringnedv, s mi más van, tudja a gém!
Pantofli kormányra is van hajlama:
Ó én boldog százszor is boldog mama!

Az én édes Náncsi lányom
Igen kedves teremtés,
Abban is épen rám ütött:
Nyelve villám, kard és kés.
A szóoklat családi hajlam nálunk,
Pár ellen féltől mi nem retirálunk,
És ő, lelkem, még rajtam is túl teszen —
Én tanítám, tudom, hogy hálás leszen.

Igen, az én kedves Náncsim
Engemet is tulperel;
Repes örömeben lelkem
Ha egyre tizedt felel.
Olyankor oszt' ráborulok, csókolom
Ajkon, fülön, orron, szemem, homlokon;
Keblemhez szorítom azt a drága lényt,
Mely szépsége mellé párosít erényt.

Az én kedves Náncsi lányom
Nem is megy el bár kihez —
Én is, ha nem sieténk,
Valami nagyur elvesz.
No, de osztán reguláltabb nevelést
Adok én Náncsimnak, mint milyet nyerek:
Regényt olvas, Klavirozik naponta,
S francziául is conversal bonton-ra.

Az én kedves Náncsi lányom
Gazdasszony is ahhoz még,
Tudja kóstolni az ételt,
Konyhában gyakran néz szét.
S legszeretetre méltóbbá az teszi,
Hogy a kesztyűt de soha le nem teszi,
Abban alszik, abban kél fel, s akkor sem
Veti le, ha mosdani kell reggelen.

És ha Náncsi férjné is lesz
Nem szünik már világom,
Van még nekem ő kivüle
Hét rózsaszál leányom.
Akkor így jönnek majd sorra kor szerint:
Tincsi, Száli, Bibi, Fáni, Terbelin,
Tekla, Lujza — s mindből Náncsit faragok,
Ó én százszor boldog egy mama vagyok!

B. B.

A Presse Szliácsi levelezőjének tollából.

Kurucz nép ez a magyar; mult héten egy török
papnak a jubilaemára tömérdek ember sereglett össze,
mely alkalommal egy *dobos*, két *ács*, egy *mór jockey*,
meg egy *fördös* tartottak beszédeket, s utoljára egész
Európát betöltötték a vigasságukkal.

Nemzeti különbségek.

A magyar azt kérdi találkozáskor: „*hogyan érzi ön magát?*“

A német: „*hogyan találja ön magát?*“

A francia: „*hogyan viseli ön magát?*“

Az angol: „*hogyan cselekszik ön?*“

A hollandi: „*hogyan jár ön?*“

A spanyol és olasz: „*hogyan áll ön?*“

A chinai: „*hogyan eszik ön?*“

Az egyiptomi: „*hogyan izzad ön?*“

Latinul azt kérdik: „*hogyan ér ön?*“

A cseh pedig azt kérdi: „*hogyan bírja ön magát?*“

A nagy gazda.

Y. — Igen, barátom! a guáno egészen új epochát fog alkotni gazdaszatunkban; megszünteti a gáztermelő istállóitragyázást, meg a sok cselédtartást, a hat ökrös szekereket; — az ember tavasszal egy *zsebében* kiviszi az egész hold földre való guánót. . . .

X. — (Belevág a szavába). S őszzsel hazahozza a *zsebében* az egész termést! . . .

A bölcsék, kövének magyarázata.

A ki nem restelli a nyakában hordozni ezt a czédulát, a mit a hajdani Rosicnicanusok, mint universalis gyógyszerert osztogattak, annak megmagyarázzuk az értelmét.

O	L	D
A	G	P
S	T	M

O. Ora. (Imádkozzál).

L. Labora. (Dolgozzál).

D. Da. (Adj).

A. Accipe. (Kapj).

G. Gaude. (Örülj).

P. Patere. (Türj).

S. Spera. (Remélj).

M. Memento mori. (Emlékezzél a halálra).

Eredeti látogató.

— Alászolgája! Kérem, adja ide a paruplimat, a mit itt hagytam.

— Ön? nálam? Soha se is láttam önt.

— De látott, csakhogy sötétben. Hát nem tetszik ismerni? Én vagyok az a tolvaj, szolgálatjára, a ki tavaly betörtem ide a szobájába, de rajta tetszett kapni, aztán áttetszett adni a drabantnak. Hát aztán eliteltek egy esztendőre; azt már kieuitem. Hát most kérem viszza a paruplimat, a mi akkor elmaradt. Mert az nem járja! Nem is lophattam semmit, be is csuktak egy esztendőre, aztán még a paruplimat is elveszítsem! —

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Furcsa világot élünk mai nap minden ember tudna máson segíteni; hanem magán senki sem tud.

— — Irlandban is *éhínség* ütött ki, melynek enyhítésére egy lelki atya három napi böjtöt rendelt.

— — Az Idők Tanúja nem hiába járt Rómában, csakugyan csodákat tud elkövetni. Nagyobb a hatalma, mint az orosz cszáré; mondják, hogy midőn egyszer egy orosz hercegaszszony leányát, ki megegyezése nélkül ment férjhez, kérte Katalin cszárónő által női állapotából ismét hajadoni mivoltába vissza parancsoltatni; azt indorsáta a kérvényre, hogy de már *erre* a minden oroszok cszárónőjének egész hatalomsúlya sem elegendő. Az Idők Tanúja nem rettenve vissza ez előzménytől, egy fulminans vezérezékében Napoleon rokonát, Matild hercegaszszonyt, ki, mint tudva van, *Demidoff* hercegnek tisztos életkoru hitves társa, haragjában per „kisasszony“ traktálja; sőt mikor arra jön, hogy Matild hercegnő Renánál volt vacsorán, plane „kisasszonyká“nak nevezi. Régen volt az, vitéz Gergely!

— — Valamelyik bécsi színházban egy vendégtánczos arra a gondolatra jött, hogy Pepitának öltözve lépett fel, de a bécsiek bizony nem tapsolták meg, mert akármekkora ugrált, még sem volt Edström uram képes olyat mutatni nekik, a minőt Pepita produkált.

— — Mégis csak nevezetes időt élünk ebben az esztendőben apjuk! (Mi oknál fogva gondolod azt hitestárs?) Hát a heti vásáron akkora görögdinnyét vettem, mint egy sajtár tiz krajczáron, és valamivel kisebb tökért tizenkét krajczárt kellett fizetnem, nem adták alább. (Nemcsak a zöldségfélék, hanem a fejek között is megtörténik gyakran, hogy a tököknek jobb kelete van.)

Két kardalnok.

Holdvilági. (Bezörget éjszaka a másik ablakán). Te Pista, gyere ki: X grófnénak az ablaka alatt fogunk quartettet énekelni.

Paradicsomi. Mit? Én? Most? Felkeljek? *Egy millióért sem!*

Holdvilági. No, ne bolondulj. Fejenkint *két forintot* kapunk.

Paradicsomi. Már az más: Akkor megyek.

Egy 1815-iki francia hirlap napirovatából.

— Napoleon; a *szörnnyeteg*, Elba szigetéről megszökött.

— A *szökevény* Napoleon, nem fog megmenekülni, ellene kiküldött vitéz hadseregeink elöl.

— A *zsarnok* Napoleon, sikerülvén néhány hűtelen ezredet elcsábitania, Lyonba megérkezett.

— Napoleon (—) Páris felé közeledik.

— Napoleon *császár* Fontainebleauban megérkezett.

— Ma tartotta ő *felsége* Napoleon császár legmagasabb bevonulását Párisba. Általános öröm és leirhatatlan diadal közepett.

Eredeti orvosi consultatió.

Tekintetes doktor úr!

Mint hogy Kegyed, mint hallom, oly csodálatos tudományjal bír, hogy nem is kérde a patientsektől, mi bajuk? csak a szemükbe néz, s az arcukból kiolvassa, hogy micsoda betegségben szenvednek? s mint hogy én nem mehetek fel az ország végéből orvos úrhoz; — tehát bátorkodom itt küldeni a photographiámat; nézze meg azt doctor úr, aztán izenje meg, hogy mi bajom, s hogy mit vegyek be ellene? majd aztán ha meggyógyultam, nagyon megköszönöm.

Hatalmas jó kés.

— Lássá ön, ennek a késnek már három új penéje volt és két új nyele, s még most is szolgál! Ez volt a jó kés.

Jó házaspárok.

„Hát jól élnek-e az új házaspárok?“

„Óh igen jól. Legkisebb öszszekocczanas sincs közöttük soha.“

„Hol laknak?“

„Hát, a leányom Győrött, a vöm pedig Mohácson.“

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Mészáros utca 8. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1864.

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.